IZLOŽBA FOTOGRAFIJA
Moj život s Dravom

Četrdesetak fotografija koje potpisuju Domagoj Marić, Emil Milihram i Denis Vlašić među brojnim su radovima varaždinskih i ne samo varaždinskih autora inspiriranih jedinstvenim motivima ove srednjoeuropske riječne ljepotice. Da je Drava Varaždincima više od trajnog izvora inspiracije, nije potrebno posebno dokazivati. Zaljubljeni pogled prema rijeci preobrazit će i onog tko to izvorno nije u pjesnika, pisca, slikara ili fotografa, u umjetnika koji svijet oko sebe vidi i poznaje bolje i promatra, poput, kao što je to svojevremeno napisao Ellie Faure, velikih japanskih autora iz davnina koji su na čudesan način dosegli stapanje sa svojim motivima, uživajući u beskonačnom broju nijansi vode od zore do mraka kada se grane i lišće pomaljaju iz neprovidnih dubina i nejasno se naziru kao mahovina i alge kroz gustoću vode. Vidljivo je to i iz fotografija na izložbi „Moj život s Dravom“, ali se može pročitati i u kraćim testovima u kojima svoj odnos s rijekom opisuju autori radova izloženih u CZM P4.

O tome koliko mu Drava znači, Domagoj Marić kaže: *„Rijeka Drava za mene nije samo krajolik – ona je ritam mog dana, tišina moje misli i živa veza s prirodom. Često ranim jutrom, dok se grad tek proteže iz sna, ja trčim njezinim stazama – uz kanal, pokraj Varaždinskog jezera, ili sve do Belih kipa, Cirkovečke i Zelene struge. Zrak je tih, hladan i čist, a priroda, još pospana, otkriva mi svoje tajne. U tom trenutku sve staje – samo koraci, dah i škljocanje fotoaparata na mobitelu dok lovim prve zrake sunca, kap rose na listu ili skriveni pogled srne kroz granje. Drava je drugačija svakog dana, svakog godišnjeg doba. Zimi hodam po prvom snijegu, vlastitim tragom, u miru koji mogu objasniti samo oni koji ga zaista dožive. Hranim ptice, ostavljam im sjemenke i osluškujem šuštanje tišine. U proljeće tražim smrčke i berem medvjeđi luk, plućnjak i druge divlje biljke koje često završe na mom tanjuru ili u čaju. Ljeti se kupam na bistrom dijelu Cirkovečke, gdje rijeka pjenušavo priča svoju priču. A jesen... jesen je galerija zlatnih nijansi koju jednostavno ne propuštam. Nekad sam ovim stazama šetao sa Shivom, svojom najboljom prijateljicom - labradoricom. I danas mi se, dok hodam istim putem, vraćaju uspomene na njezin veseli korak i mokar njuškasti poljubac. Moja povezanost s Dravom ne završava tu – iz te ljubavi pridružio sam se građanskoj inicijativi koja djeluje u sklopu eko udruge Čisteći Medvjedići. Organiziramo akcije čišćenja naše rijeke pod nazivom “Kavica i čista Dravica”. Bilo da skupljamo otpad iz šume, vadimo plastiku iz riječnih rukavaca ili samo sjedimo uz vatru nakon akcije – sve to radimo iz poštovanja prema ovom čudesnom mjestu. Drava nije samo rijeka. Ona je moj saveznik, učitelj i prijatelj. U njoj sam pronašao ono što mnogi traže cijeli život – mir, pripadnost i svrhu.“*

Emil Milihram pak kaže: *„Praktički sam rođen uz rijeku Dravu. Ona je moja prijateljica od malih nogu te me za nju vežu prekrasne uspomene. Zahvaljujući njoj zavolio sam i kajak kanu sport kojim se bavim dugi niz godina. U posljednje vrijeme odlučio sam fotografijom ovjekovječit i građanima približit ljepotu Drave na skrovitim i nedostupnim mjestima u svim godišnjim periodima i dobi dana. Učinio sam to zato što što vjerujem da je premalo Varaždinaca svjesna kakvu ljepotu zapravo ima kraj sebe. Čast mi je i zadovolj stvo približiti vam Dravu mojim skromnim doprinosom u obliku svoje zbirke fotografija. Uživajte.“*

Denis Vlašić piše: *„Moja prva sjećanja vezana su baš uz Dravu i oca koji me poslije posla redovito vozio do popularne Špice gdje bi zajedno gledali ribiče. Kasnije, nakon zatvaranja Varteksovih bazena, preselili smo se na Dravske bazene, a dobro se sjećam improviziranih šlaufi od fićeka koje smo nažicali kod vulkanizera kako bi mogli ploviti starim tokom. Pred kraj osnovne s ekipom iz kvarta organizirano smo biciklima pohodili daleke Zelene struge gdje bi po tri dana proveli kampirajući uz ribičke štapove, roštilj i zvuke gitare našeg Jure Gecija. U srednjoj sam počeo i rekreativno veslati jer je moj školski drug bio veslač na divljim vodama pa sam konačno imao dostupnost čamca. Ribičije, roštilji, veslanja, prvi spojaki i noćna kupanja, redovne su aktivnosti koje smo tih godina obavljali uz našu omiljenu rijeku. Skakalo se s kupališnog mosta, a poslije Špancira obavezno smo se rashladili u Dravi. Danas iste stvari nastojim prenijeti na svoje dijete, a najbolji odmor po meni je onaj aktivni uz Dravu gdje se svako ljeto čamcem spuštam od Svibovca, ili po nasipu biciklom pičim do Ormoža. Iako je u Europi većina gradova izašla na rijeke, meni je drago da to kod nas nije slučaj jer smo sačuvali divljinu nadomak grada. Još da riješimo problem ilegalnog odlaganja otpada i Drava bude pravi raj na zemlji.“*

I iako se obilježavanje Međunarodnog dana rijeke Drave na našem području svake godine priređuje u rujnu, izložba fotografija Domagoja Marića, Emila Milihrama i Denisa Vlašića „Moj život s Dravom“, podsjetnik je kako je svaki dan dobar dan (ili kao što zen poslovica kaže Nichinichi kore kōnichi) za prisjećanje koliko nam Drava svima znači.